

INTERVJU S G. G. KAYOM

Intervju

Ekskluzivno za NOSF razgovarala Mihaela-Marija Perković

Kanadski pisac **Guy Gavriel Kay** proslavio se u svijetu ljubitelja *fantasyja* "**Fionavarskom tapiserijom**". "Tapiserija" se sastoji od tri romana - "**Stabla ljeta**" (1984.), "**The Wandering Fire**" (1986.) i "**The Darkest Road**" (1986.) - i sadrži tolkienovske elemente zbog čega je Kay bio pozdravljen kao svojevrsni **Tolkienov** književni nasljednik i kao najbolji pisac u ovom žanru nakon tvorca "Gospodara prstenova".

Guy Gavriel Kay rodio se 7. studenog 1954. godine u Kanadi, diplomirao je filozofiju dvadeset jednu godinu kasnije, a zatim se obrazovao za pravnika. Otprilike u isto vrijeme je pomagao Tolkienovom sinu **Christopheru** u pripremi "**Silmarilliona**". Nakon toga je napisao "Tapiseriju". Godine 1990. izašla je "**Tigana**", roman koji je svojom mješavinom povijesnog i fantastičnog osvojio mnoge čitatelje koji prije nisu čitali *fantasy*. Slijedili su romani "**Pjesma za Arbonnu**" (1992.), "**Lavovi Al-Rassana**" (1995.), "**Odjedriti u Sarani**" (1998.) i "**Gospodar careva**" (2000.).

Kay je 1986. osvojio kanadsku inačicu Huga za roman "The Wandering Fire", 1991. godine njegova je "Tigana" bila među nominiranima za **World Fantasy Award**. Oženjen je **Laurom Cohen** s kojom im dva sina.

Guy Gavriel Kay gostovao je u Hrvatskoj 2001. godine kao počasni gost **SferaKona**, a u studenom 2006. došao je ponovno i to promovirati jedan svoj stari roman *friško* preveden na hrvatski. S **NOSF**-om je popričao uoči promocije "Stabla ljeta", prvog dijela "Fionavarske tapiserije" u Hrvatskoj.

NOSF: U čemu uživate pišući *fantasy*?

GGK: Uopće ne razmišljam u kategorijama žanra, ja jednostavno pišem - knjige. U tim knjigama u različitim stupnjevima koristim elemente *fantasyja* i fantastičnog jer je to za mene kao pripovjedača izvanredan spisateljski alat, jednako kao što postoji mnoštvo drugih stvari koje su izvrsni alati. Za mene je, tijekom godina, *fantasy* postao način da natjeram ljude da sagledaju priču bez pretpostavki ili predrasuda koje bi možda imali da je priča stvarna ili realistična. *Fantasy* otvara priču i čini je univerzalnom. I to je ono u čemu uživam kad upotrebljavam *fantasy* kao spisateljski alat.

NOSF: Rekli ste da su elementi *fantasyja* samo spisateljski alat. Kako to da niste odabrali znanstvenu fantastiku kao element?

GGK: Za mene je vrlo teško razmišljati o odabiranju

nečega. Bilo bi to kao da kažem da odabirem pisati priručnike za računala ili odabirem pisati biološku znanstvenu fantastiku. Same priče i načini na koji se te priče oblikuju, rađaju se u nama. Neki su pisci vrlo proračunati, vrlo promućurni, ogledaju se oko sebe i kažu: "Pa, talentiran sam za pisanje, što je sada *in*? Vidi, 'Harry Potter', znači da se sada na tržištu najbolje prodaje *fantasy* za mlade, eto, to ću pisati!" Ja nikad nisam uspio raditi na taj način. Nisam dovoljno pametan da tako razmišljam. Otprilike jednom u tri godine na pamet mi padne neka dobra ideja, a toliko mi i treba da napišem knjigu. Ta ideja je ona priča koja želi biti ispričana. I to je, kad mi vrijeme dopusti, knjiga koju napišem. Knjiga koja mi izlazi na engleskom u veljači iduće godine smještena je u suvremeni svijet. *Fantasy* je, ali se događa u današnjem svijetu. To je prvi puta da sam tako nešto učinio. Neke će to moje čitatelje vjerojatno iznenaditi ili uznemiriti, jer su oni već odlučili kakvu vrst knjiga Guy Kay piše. A sam Guy Kay nije baš siguran kakve točno knjige piše. Jer knjige koje pišem u pedesetoj nisu iste one koje sam pisao kad mi je bilo trideset i pet. I čisto s umjetničkog gledišta, nešto ne bi bilo u redu kad bi to bile iste knjige.

NOSF: U jednom ste intervjuu izjavili da ne volite pisati. Je li to još uvijek tako?

GGK: Da, jest, ali volim činjenicu da sam nešto napisao. Mislim da postoji mnoštvo razlika između osobe koja piše profesionalno i s osjećajem odgovornosti - dok ljudi iščekuju njenu knjigu i dok postoji potreba da ta knjiga bude jednako dobra kao posljednja ili bolja - i osobe koja kao autor uvečer sjeda za stol i piše pjesmu, jer joj to sada odgovara ili kratku priču jer joj je na pamet pala zgodna ideja. To su dvije različite situacije. Za mene je čin pisanja emocionalno intenzivan i intelektualno zahtjevan. Često svojoj supruzi znam reći: "Ja nisam dovoljno pametan za ovaj posao." I tako mi u biti sam proces pisanja nije zabavan. Na dan kad znam da sam dobro obavio posao, kad znam da je ono što sam taj dan napisao dobro, to je najbolji osjećaj na

